

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 93/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. B., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a práva na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Slovenskej komory exekútorov v konaní vedenom pod sp. zn. DK 10/99-No a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. B. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 3. septembra 2004 doručené podanie JUDr. J. B., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť*“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov v konaní vedenom pod sp. zn. DK 10/99-No a porušenie práva na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom Slovenskej komory exekútorov pri pozastavení výkonu exekútorského úradu sťažovateľovi.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol: *«Na základe návrhu JUDr. M. D., predsedu Okresného súdu v Martine začala Slovenská komora exekútorov v zmysle § 223 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. proti mne disciplinárne konanie.*

JUDr. J. K., predseda disciplinárnej komisie pri SKE, zastupujúci Slovenskú komoru exekútorov vymenoval členov disciplinárneho senátu, pričom za predsedu senátu bol ustanovený Mgr. D. N. Predseda disciplinárneho senátu mi 5. 10. 1999 (doručený 8. 10. 1999) zaslal uvedený návrh na začatie disciplinárneho konania a zoznam členov senátu.

Dňa 21. 10. 1999 som Slovenskej komore exekútorov zaslal vyjadrenie k uvedenému návrhu.

Dňa 11. 1. 2000 som obdržal upovedomenie o konaní pojednávania s predvolaním na deň 28. 1. 2000, na ktorom disciplinárny senát rozhodol tak, že som disciplinárne zodpovedný za závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 Ex. por. a s poukazom na § 221 ods. 2 písm. b) Ex. por. mi uložil peňažnú pokutu vo výške 100.000,- Sk.

Proti uvedenému rozhodnutiu som ihneď na pojednávaní po jeho vyhlásení podal do zápisnice odvolanie, ktoré som odôvodnil. (...)

Dňa 5. 8. 2003 som predsedovi disciplinárneho senátu zaslal žiadosť o zabezpečenie prejednávania môjho odvolania. Už v tejto žiadosti som poukázal na zdlhavosť celého konania s tým, že predseda disciplinárneho senátu postupoval v rozpore s ustanovením § 21 ods. 6 Disciplinárneho poriadku SKE, podľa ktorého „Po doručení odvolania predseda senátu doručí odvolanie spolu so spisom SKE. Po doručení odvolania SKE predseda disciplinárnej komisie oznámi Ministerstvu spravodlivosti SR, že bolo podané proti rozhodnutiu senátu odvolanie a požiada ho o vymenovanie odvolacej disciplinárnej komisie.“ Predseda disciplinárneho senátu mi 8. 8. 2003 oznamuje, že dňa 16. 7. 2003 (!!) bol disciplinárny spis DK-10/99-No v súlade s Disciplinárnym poriadkom SKE (?) odstúpený Slovenskej komore exekútorov. (...)

V dôsledku mnou podaného odvolania sa uskutočnilo odvolacie disciplinárne konanie a to dňa 1. 6. 2004. Toto pojednávanie bolo „... z dôvodu objasnenia ďalších skutočností...“ odročené na neurčito. Ani toto zatiaľ jediné pojednávanie pred odvolacou komisiou neprebehlo bez závažných pochybení, ktoré sú podľa môjho úsudku dôsledkom toho, že odvolacia disciplinárna komisia nedokonale ovláda Disciplinárny poriadok SKE.

Z uvedeného vyplýva, že disciplinárne konanie, vedené proti mne Slovenskou komorou exekútorov pod sp. zn. DK-10/1999-No nebolo skončené v priebehu 4 a pol roka.

Disciplinárna komisia SKE do facto i de iure vykonáva „súdne funkcie“. Je preto podľa môjho názoru orgánom, na konanie ktorého je čl. 6 ods. 1 Dohovoru aplikovateľný rovnako ako čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Konaním v rozpore s uvedenými právami porušuje komora i moje právo na súkromný život, do rozsahu ktorého spadá podľa judikatúry Európskeho súdu i výkon povolania. Liknavý postup komory, vinou ktorej som okrem iného i na jej internetovej stránke bol vedený ako exekútor s pozastavenou činnosťou a v súčasnosti som v zozname exekútorov, ktorým bola činnosť pozastavená a znovu obnovená, došlo k vážnemu zásahu do mnou uvedených základných ľudských práv s veľmi citelným morálnym, spoločenským a aj materiálnym dopadom.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„I. Základné práva sťažovateľa JUDr. J. B. chránené čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR boli postupom Slovenskej komory exekútorov v konaní vedenom pod sp. zn. DK 10/99-No porušené.

II. Ústavný súd SR prikazuje Slovenskej komore exekútorov v uvedenej veci neodkladne konať.

III. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi z titulu primeraného finančného zadosťučinenia sumu 1.000.000,- Sk (slovom: Jeden milión slovenských korún), ktorú je Slovenská komora exekútorov povinná sťažovateľovi vyplatiť do 2 mesiacov po právoplatnosti nálezú Ústavného súdu SR.

IV. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov jeho právneho zastúpenia v rozsahu, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezú.“

Dňa 17. februára 2005 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľa, v ktorom oznámil, že od podania sťažnosti došlo vo veci „*k podstatným skutkovým zmenám, ktoré majú vplyv na právne posúdenie veci a rozhodnutie samotné*“.

V doplnení podania sťažovateľ uviedol:

„Pokiaľ som sťažnosťou napadol porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, zotrvávam i naďalej na dôvodoch, ktoré ma k sťažnosti viedli.

Na rozdiel od stavu platného v čase podávania sťažnosti, je v súčasnosti disciplinárne konanie vedené proti mne ukončené.

Odvolačná disciplinárna komisia Slovenskej komory exekútorov v konaní pod sp. zn. Dk-10/1999-Odv-2 vyniesla dňa 9. 12. 2004 rozhodnutie, ktorým prvostupňové rozhodnutie disciplinárnej komisie DK-10/1999 potvrdila. (...)

Ústavný súd i naďalej teda žiadam o vydanie nálezu, ktorým v tejto jeho časti zbytočné prieskumy skonštatuje a súčasne mi prizná primerané zadosťučinenie, ktoré je časťou celkovo uplatnenej sumy. (...)

Pokiaľ som v sťažnosti uplatnil nárok vyplývajúci z porušenia práva na súkromie v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru, spresňujem dôvody, ktoré som na podporu svojho tvrdenia uviedol.

Celkom jednoznačne neopodstatňuje konanie SKE niektorá z podmienok, uvedená v ods. 2 citovaného článku.

Vplyv nedôvodne dlho trvajúceho disciplinárneho konania na môj súkromný život je neodškriepiteľný. SKE ma viedla podľa môjho názoru absolútne bezdôvodne na svojich internetových stránkach ako exekútora s pozastavenou činnosťou, neskôr ako exekútora s obnovenou činnosťou. Je len prirodzené, že keď za nezákonné považujem moje zavedenie do prvej skupiny to isté platí pre skupinu druhú, t. j. exekútorov s obnovenou činnosťou. (...)“

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Pri predbežnom

prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zistil, že predmetom sťažnosti je namietaná nečinnosť orgánu verejnej správy, v uvedenom prípade ide o prietahy spôsobené disciplinárnou komisiou ako výkonným orgánom Slovenskej komory exekútorov (§ 212 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Slovenská komora exekútorov ako orgán záujmovej samosprávy patrí do sústavy orgánov verejnej správy. V zmysle § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov aj orgánov záujmovej samosprávy, pričom postupom takéhoto orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť. Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Z citovaných právnych záverov vyplýva, že vo veci bola daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o nečinnosti orgánu verejnej samosprávy, ktorým je aj označený porušovateľ práva. Túto právomoc všeobecného súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádzal, že využil možnosti na dosiahnutie nápravy, z jej obsahu a príloh však vyplýva, že nepodal žalobu podľa § 250t OSP.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a skutkového stavu dospel ústavný súd k záveru, že vo veci sťažovateľa nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci.

2. Zo skutočností uvedených sťažovateľom v sťažnosti vyplýva, že k namietanému porušeniu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru došlo predovšetkým pozastavením mu výkonu činnosti exekútora v období od 20. septembra 2001 do 6. mája 2003, keď podľa tvrdení sťažovateľa „komora zasahovala do tohto môjho práva po dobu skoro jedného roka vyššieuvedeným spôsobom“. Sťažovateľ podmiennečne pripúšťa porušenie označeného článku aj v súvislosti s disciplinárnym konaním, poukazujúc na jeho dĺžku. Z predložených dokladov, ako aj z listu Slovenskej komory exekútorov však vyplýva, že výkon exekútorskej činnosti bol menovanému pozastavený (a obnovený) podľa § 222 ods. 1 Exekučného poriadku v súvislosti s trestným konaním vedeným Okresným úradom vyšetrovania Policajného zboru v Martine sp. zn. ČVS-OUV-23/20-2000 právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III v konaní

sp. zn. 2 T 57/02. Dĺžka disciplinárneho konania nemala (a ani nemohla mať v danom prípade) bezprostredný vplyv na pozastavenie výkonu exekučnej činnosti.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 7 ods. 1 OSP, podľa ktorého „V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávnych, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány“.

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa zistil, že ochranu jeho súkromiu (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) poskytujú predovšetkým a na prvom mieste všeobecné súdy, a nie ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd dodáva, že zo skutočností uvedených sťažovateľom a potvrdených Slovenskou komorou exekútorov zistil, že k obnoveniu činnosti sťažovateľa ako exekútora došlo 6. mája 2003. Preto sťažnosť v tejto časti je aj oneskorene podaná (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005